

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci navrhovatelů: **a) JUDr. M. W.**, **b) Mgr. P.W.**, **c) J.B.**, **d) V. L.**, **e) J. M.**, proti odpůrci: **obec Libkova Voda**, se sídlem Libkova Voda 62, zast. advokátem JUDr. Lubomírem Kolaříkem, se sídlem v Pelhřimově, Svatovítské náměstí 126, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy č. 1/2011 – změny č. 4 územního plánu sídelního útvaru Libkova Voda, schváleného zastupitelstvem obce Libkova Voda dne 28. 1. 2011,

takto:

I. Návrh na zrušení opatření obecné povahy č. 1/2011 – **změny č. 4 a)** územního plánu sídelního útvaru Libkova Voda, schváleného zastupitelstvem obce Libkova Voda dne 28. 1. 2011, **se zamítá.**

II. Návrh navrhovatelů d), e) na zrušení opatření obecné povahy č. 1/2011 – **změny č. 4 b)** územního plánu sídelního útvaru Libkova Voda, schváleného zastupitelstvem obce Libkova Voda dne 28. 1. 2011, **se odmítá.**

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Navrhovatelé a), b), c) podali návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části podle § 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), který byl Nejvyššímu správnímu soudu doručen dne 22. 4. 2011. Dne 4. 5. 2011 se k předmětnému návrhu připojili navrhovatelé d) a e). Napadené opatření obecné povahy spočívá ve změně č. 4 územního plánu sídelního útvaru Libkova Voda, schválené

zastupitelstvem obce Libkova Voda dne 28. 1. 2011. Změna má dvě části. Změna č. 4 a) se dotýká části pozemků p. č. 774/1 a p. č. 774/6 v k. ú. Libkova Voda dosud v územním plánu vedených jako pole a louky. Nově bude plocha o výměře 3,5 ha vedena jako plocha výroby. Tato změna vyšla vstříc záměru výstavby bioplynové stanice. Změna č. 4 b) se dotýká pozemků p. č. 946/2, 910/2, části p. č. 946/1, části p. č. 922 a části p. č. 909 dosud v územním plánu vedených jako „podnikatelská činnost". Nově bude vedena jako orná půda a louky.

Navrhovatelé shodně uvádějí, že jsou obyvateli obce Libkova Voda, kteří v obci vlastní nemovitosti. Podle jejich názoru odpůrce porušil § 172 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, když návrh napadeného opatření obecné povahy neoznámil veřejnou vyhláškou, ačkoliv v tomto ustanovení správní řád takovou povinnost ukládá. Tím byla navrhovatelům odňata možnost uplatnit písemné připomínky v zákonné lhůtě. Odpůrce nedodržel při změně územního plánu § 20 odst. 1, § 43 a násl. a § 52 a násl. zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), a § 173 správního řádu také tím, že nejen návrh opatření obecné povahy, ale ani pak vydané opatření obecné povahy samotné nebylo doručeno veřejnou vyhláškou. Takovým opatřením obecné povahy se nelze řídit. Odpůrce nezveřejnil celý text opatření obecné povahy, ale jenom prosté oznámení o jeho vydání. Z oznámení není zřejmé, co je předmětem napadeného opatření obecné povahy.

Není pochyb o tom, že výstavba bioplynové stanice výrazným způsobem ovlivní život v obci Libkova Voda a jejím okolí a navrhovatelé budou zcela jistě dotčeni v tom směru, že výkon jejich vlastnického práva bude během výstavby a po jejím ukončení i po celou dobu provozu bioplynové stanice výrazně narušen zvýšeným hlukem z nákladní dopravy, prachem a pachovými imisemi, které budou mít svůj původ jak v samotném provozu stanice i v dopravě materiálu do ní po silnici 3. třídy. Jistě také klesne cena jejich nemovitostí.

V doplnění návrhu navrhovatelé uvádějí, že doposud nebyl zpracován komplexní územní plán obce Libkova Voda. Na extravilán obce tak je třeba hledět jako na nezastavěné území, do něhož nelze umístit průmyslový objekt, neboť tomu brání ustanovení § 18 odst. 5 stavebního zákona. Vytržení jedné plochy z extravilánu a její zařazení mezi plochy zastavitelné považují navrhovatelé za obcházení stavebního zákona. Umístění stavby bioplynové stanice je výrazný a necitelný zásah do krajinného rázu. Navíc dojde k nárůstu těžké dopravy v obci, zhoršení ovzduší i k narušení vztahu mezi občany obce i vztahu obce k obcím sousedním, které výstavbu odmítají.

Navrhovatelé uvádějí, že dotčené orgány udělovaly své souhlasy na základě oznámení podlimitního záměru bioplynové stanice Libkova Voda zpracovaného Ing. Josefem Charouzkem v říjnu 2010. V něm je uvedeno, že dopravní napojení bude vedeno přes obce Rynárec a Čelistná. Pro velký odpor obyvatel těchto sousedních obcí ale došlo ze strany investora ke změně plánovaných dopravních tras tak, že veškerá doprava související s provozem stanice povede přes obývané území obce Libkova Voda. To velmi ztíží dopravní situaci v obci. Kdyby s tímto novým záměrem byly seznámeny dotčené orgány, jistě by bylo požadováno zpracování studie o vlivech stavby na životní prostředí (EIA). Je také dost pravděpodobné, že investor o tom, že doprava bude vedena přes obec Libkova

Voda, věděl již od počátku, tedy ještě v době, kdy tvrdil, že hodlá vést dopravu přes obce sousední.

Záměr výstavby bioplynové stanice byl Krajským úřadem kraje Vysočina vyhodnocen jako záměr dle § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), kategorie II, bod 3.1 „Zařízení ke spalování paliv o jmenovitém tepelném výkonu od 50 do 200 MW“, a to jako záměr podlimitní. Takový záměr může být předmětem alespoň zjednodušeného zjišťovacího řízení podle § 6 odst. 2 a 3 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. To, zda krajský úřad vyhodnotí záměr jako vyžadující zjišťovací řízení, závisí na posouzení informací uvedených v oznámení záměru. Oznámený způsob vedení dopravy tak měl vliv na skutečnost, že zjednodušené zjišťovací řízení nebylo vyžadováno.

Navrhovatelé konečně dodávají, že bioplynová stanice má být umístěna na návětrné straně vzhledem k bytové zástavbě. Výsledný digestát, který může páchnout, bude jímán do uskladňovací jímky, která není zastřešená. Dále nejsou stanoveny přepravní trasy zapáchajícího materiálu (např. kejdy, močůvky). Nepochybně tedy hrozí obtěžování obyvatel obce nadměrným zápachem, zhoršení ovzduší a zhoršení kvality životního prostředí. Bioplynová stanice, jakožto velký stacionární zdroj znečištění ovzduší a zdroj zápachu, musí mít ke svému umístění závazné stanovisko a povolení orgánu ochrany ovzduší ve smyslu zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší a o změně některých dalších zákonů (zákon o ochraně ovzduší). Dotčeným orgánem je vždy i Česká inspekce životního prostředí, v souladu s § 46 odst. 1 písm. k) tohoto zákona. Tyto dokumenty ovšem nebyly pořízeny. Tím je nastolen nesoulad se zákonem o ochraně ovzduší.

Ze shora shrnutých důvodů tedy navrhovatelé žádají, aby Nejvyšší správní soud opatření obecné povahy zrušil.

Odpůrce ve svém vyjádření k podanému návrhu uvádí, že v procesu přijímání napadeného opatření obecné povahy nedošlo k porušení procesních pravidel. Opatření obecné povahy je zveřejněno v úplné podobě na internetových stránkách Městského úřadu Pelhřimov a v tištěné podobě u pořizovatele na městském úřadě v Pelhřimově i obecním úřadě v Libkově Vodě. Textová a grafická část včetně dokladů je, v souladu s § 165 odst. 1 stavebního zákona, uložena na městském úřadě v Pelhřimově, nadřízeném krajském úřadě i v obci Libkova Voda.

Ze všech těchto důvodů odpůrce navrhuje, aby Nejvyšší správní soud předmětný návrh na zrušení opatření obecné povahy zamítl.

Při jednání dne 26. 5. 2011 setrvali všichni účastníci na svých předchozích tvrzeních, obsažených v návrhu, jeho doplnění, resp. vyjádření odpůrce. Nad tento rámec přítomní navrhovatelé a), b), c) nově uvedli, že územní plán byl vydán na dobu určitou – a to do roku 2010, jak plyne z usnesení o schválení územního plánu sídelního útvaru Libkova Voda z roku 1997, který byl soudu předložen. Nebylo tedy možné územní plán změnit opatřením obecné povahy z ledna roku 2011. Územním plánem také není zpracován extravilán obce, ale jen její intravilán a odloučená část Samoty. Poukazují na to, že dle

vyhlášky o regulativech územního rozvoje obce Libkova Voda, kterou při jednání doložili, sice může dojít v odůvodněných případech k tomu, že dosud nezastavěné území bude zastavěno, ale nastalou situaci nelze podřadit pod pojem „odůvodněný případ“. Konečně do spisu navrhovatelé založili dopis investora, společnosti Bohemen Grondfonds s. r. o., který je adresován zastupitelstvu a v němž je uvedeno, že investor bude požadovat náhradu škod (vložených investic), pokud se zastupitelstvo rozhodne změnit územní plán tak, že výstavba bioplynová stanice nebude možná. V opačném případě jsou obci přislíbeny benefity, např. roční příspěvek 250 000 Kč na provoz obce a jednorázový dar 1 000 000 Kč po získání stavebního povolení.

Navrhovatelé také uvedli, že po zrušení opatření obecné povahy zdejším soudem ve věci sp. zn. 4 Ao 2/2011 nastal v obci stav právní nejistoty, zda nyní napadené opatření obecné povahy vůbec platí. Soud se totiž v tomto ohledu vyjádřil jen k opatření obecné povahy, jímž byla provedena změna č. 5 územního plánu obce (kterou měla být zrušena nyní napadená změna č. 4), ale již nezrušil usnesení zastupitelstva obce ze dne 21. 2. 2011, kterým bylo prohlášeno, že zastupitelstvo dává souhlas ke zrušení změny č. 4. Zatímco stavební úřad v jeho mezích i nadále pokračuje v řízeních vedoucích k výstavbě stanice, investor se domnívá, že nyní napadené opatření obecné povahy vyvolává právní účinky, zastupitelstvo je nečinné a občané obce s napadenou změnou územního plánu v naprosté většině nesouhlasí.

Navrhovatelé, kteří byli jednání přítomni, dodali, že v době podání návrhu neměli k dispozici všechny listiny, jimiž mohli argumentovat, neboť ty se nacházely na Nejvyšším správním soudu jako příloha soudního spisu zn. 4 Ao 2/2011. Navrhovatelé a), b), c) také omezili petit návrhu tak, že napadají toliko část č. 4 a) napadeného opatření obecné povahy, nikoliv část č. 4 b).

Odpůrce při jednání nad rámec svého předchozího vyjádření uvedl, že považuje předmětný návrh za opožděně podaný s ohledem na lhůtu dle § 72 odst. 1 s. ř. s. Upozornil také na znění § 188 odst. 1 stavebního zákona, kde je zakotveno prodloužení platnosti územních plánů. Dle odpůrce bylo v rozsudku zdejšího soudu ve věci sp. zn. 4 Ao 2/2011 vysloveno, že nyní napadená změna územního plánu je v souladu se zákonem. Proto se domnívá, že by návrh měl být odmítnut, případně zamítnut.

K dotazu soudu, zda navrhovatelé vyvíjeli aktivitu již v procesu přijímání napadeného opatření obecné povahy, uvedli přítomní navrhovatelé, že pozvánky na zasedání zastupitelstva jsou formulovány zpravidla vágně, takže se v obci o záměru dlouho nevědělo. Zastupitelstvo navíc záměr postavit stanici dlouho nezveřejňovalo, ačkoliv o něm bylo dobře informováno; ostatně investorovi byly prodány některé pozemky v obci. Navrhovatelé ovšem připustili, že v obci je úřední deska, na níž se informace zveřejňují. O vydání opatření obecné povahy se navrhovatelé dozvěděli až v únoru roku 2011.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že územní plán odpůrce byl schválen jeho zastupitelstvem dne 15. 12. 1997. V návaznosti na to byla vydána vyhláška o regulativech územního rozvoje obce Libkova Voda. Podle jejího čl. 1 odst. 1 *„vyhláška vymezuje závazné části územního plánu sídelního útvaru obce Libkova Voda schváleného obecním zastupitelstvem v Libkově Vodě dne 15. 12. 1997 v regulativech rozvoje*

obce Libkova Voda.“. Územní plán odpůrce byl dotčen změnou č. 1 z roku 2001 a změnami č. 2 a 3 z roku 2005.

V návaznosti na záměr realizovat na pozemku parc. č. 774/6 v k. ú. Libkova Voda stavbu bioplynové stanice podala společnost Bohemen Grondfonds s. r. o. návrh na pořízení územního plánu nebo jeho změny, který byl odpůrcem přijat. Tomu odpovídá usnesení z 20. veřejného zasedání Zastupitelstva obce Libkova Voda konaného dne 7. 7. 2010. Podle něj byla vzata na vědomí „*důvodová zpráva ... týkající se pořízení změny č. 4 územního plánu ..., a to na základě žádosti ... za účelem umožnění výstavby bioplynové stanice*“ a v návaznosti na to schváleno „*pořízení změny č. 4 územního plánu obce Libkova Voda spočívající v převedení části pozemku PK parc. č. 774/6 o výměře cca 3,5 ha v k.ú. Libkova Voda po levé straně polní cesty z Libkovy Vody směr les 'Matouš' v části svažující se k potoku na hranicí mezi k. ú. Libkova Voda a Čelistná do plochy určené pro průmyslovou výrobu a skladování...*“. Z obsahu spisu vyplývá, že pořizovatelem bylo vedeno řízení o změně územního plánu a byly opatřovány potřebné podklady. Dne 21. 9. 2010 byl zastupitelstvem schválen návrh zadání změny a bylo pokračováno v řízení. Následně dne 28. 1. 2011 byl na 3. veřejném zasedání Zastupitelstva obce Libkova Voda schválen návrh změny č. 4 územního plánu a tato změna byla vydána jako opatření obecné povahy. Uvedená změna spočívala mj. v převedení „*části pozemku pozemková parcela KN 774/1 PK 774/6 dle LV veden jako orná půda v k. ú. Libkova Voda, který je veden ... jako pole, louky*“ na plochu výroby. Změna č. 4 byla vydána formou opatření obecné povahy a toto opatření obecné povahy bylo oznámeno pod č. 1/2011 podle § 173 správního řádu vyvěšením na úřední desce odpůrce a Městského úřadu Pelhřimov. Podle něj se „*oznamuje ... vydání opatření obecné povahy č. 1/2011 změny č. 4 územního plánu sídelního útvaru Libkova Voda, které vydalo* (zastupitelstvo) *na svém řádném zasedání dne 28. 1. 2011.*“. Jak vyplývá z odůvodnění opatření obecné povahy, nikdo z oprávněných subjektů vůči němu nevznesl námitky, připomínky uplatnily pouze sousední obce Čelistná a Rynárec, které posléze podaly návrh na obnovu řízení. Vposled uvedené opatření obecné povahy bylo nyní napadeno soudní cestou.

Z kopie zápisu a usnesení ze 4. veřejného zasedání Zastupitelstva obce Libkova Voda konaného dne 21. 2. 2011 ovšem vyplývá, že mezi obyvateli obce vznikl odpor proti možné realizaci stavby bioplynové stanice. V návaznosti na to se v obou dokumentech shodně uvádí: „*Zastupitelstvo obce Libkova Voda po projednání bere na vědomí důvodovou zprávu týkající se zrušení schválené změny č. 4 územního plánu sídelního útvaru obce Libkova Voda, která byla schválena na 3. veřejném zasedání Zastupitelstva obce Libkova Voda dne 28. ledna 2011, č. usnesení I.*“. Dále Zastupitelstvo obce Libkova Voda „*zrušuje usnesení č. I ze 3. veřejného zasedání Zastupitelstva obce Libkova Voda dne 28. ledna 2011, kterým byla schválena změna č. 4 územního plánu sídelního útvaru obce Libkova Voda, s tím, že na pozemku p. č. 774/83 v k. ú. Libkova Voda v lokalitě u lesa Matouš nebude nikdy v budoucnu stát stavba bioplynové stanice*“. V návaznosti na to zastupitelstvo „*schvaluje vydání opatření veřejné povahy č. 2/2011 o oznámení zrušení schválené změny č. 4 územního plánu sídelního útvaru obce Libkova Voda, která byla schválena na 3. zasedání Zastupitelstva obce Libkova Voda dne 28. ledna 2011, č. usnesení I.* “ Ve spise se potom nachází kopie „*oznámení o vydání opatření obecné povahy č. 2/2011*“ ze dne 24. 2. 2011, č. j. 2/2011. V něm se „*oznamuje (...) vydání opatření obecné povahy č. 2/2011, které vydalo* (zastupitelstvo) *na svém řádném zasedání dne 21. února 2011, o zrušení opatření obecní povahy č. 1/2011 změny č. 4 územního plánu*

sídelního útvaru Libkova Voda, které bylo vydáno na jeho řádném zasedání dne 28. ledna 2011. (...) Zrušení opatření obecné povahy č. 1/2011se týká všech vlastníků pozemků a staveb (...) dotčených změnou č. 4 územního plánu sídelního útvaru Libkova Voda, a nedotýká se schváleného územního plánu sídelního útvaru Libkova Voda včetně provedených změn č. 1 až č. 3.". Rovněž tento dokument byl vyvěšen na úřední desce odpůrce od 24. 2 do 14. 3. 2011 a Městského úřadu Pelhřimov od 25. 2. do 15. 3. 2011.

Z podkladů obsažených ve spise, jakož i z vyjádření účastníků řízení, má Nejvyšší správní soud za nesporné, že dne 28. 1. 2011 bylo Zastupitelstvem obce Libkova Voda schváleno a vydáno opatření obecné povahy č. 1/2011. Jím byla uskutečněna změna č. 4 územního plánu odpůrce, provedená mj. tak, že vycházela vstříc záměru navrhovatele změny ohledně stavby bioplynové stanice. Toto opatření obecné povahy bylo oznámeno podle § 173 správního řádu a nabylo účinnosti. Vzhledem k tomu, že obyvatelé obce projevili s možným umístěním stavby bioplynové stanice nesouhlas, zastupitelstvo se rozhodlo vyjít jim vstříc, revokovat své původní rozhodnutí o schválení změny územního plánu spočívající v přijetí změny č. 4 a zrušit opatření obecné povahy č. 1/2011. Tato revokace byla následně napadena jako opatření obecné povahy u zdejšího soudu obchodní společností Bohemen Grondfonds s. r. o. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14. 4. 2011, č. j. 4 Ao 2/2011 - 47, www.nssoud.cz, oznámení o vydání napadeného opatření obecné povahy č. 2/2011 Zastupitelstva obce Libkova Voda ze dne 24. 2. 2011, č. 2/2011, zrušil dnem právní moci tohoto rozsudku. Právní moc nastala dne 12. 5. 2011. V tomto rozhodnutí je zejména uvedeno, že chtěl-li odpůrce obnovit původní stav, který tu byl před změnou č. 4 územního plánu, měl postupovat prostřednictvím další změny územního plánu. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku označil za opatření obecné povahy právě „*oznámení o vydání opatření obecné povahy č. 2/2011*" ze dne 24. 2. 2011, č. 2/2011 a to také zrušil. Ze závěrů tohoto pravomocného rozsudku plyne, že bylo zrušeno oznámení o vydání opatření obecné povahy, a to především z důvodu právní jistoty, neboť kompletně absentoval standardní postup při jeho přijímání („pouhé" schválení usnesení zastupitelstva o vydání opatření obecné povahy, na které poukazují navrhovatelé, dostačujícím postupem není). Zastupitelstvo odpůrce sice zamýšlelo zrušit opatření obecné povahy, které je nyní napadeno před soudem, nicméně tento proces nerespektoval ani základní pravidla, která je v případě vydávání daného aktu třeba dodržet. Proto soud dospěl k závěru, že je s ohledem na právní jistotu třeba zrušit oznámení o jeho vydání (neboť samo opatření obecné povahy měnící územní plán vydáno fakticky nebylo).

Z toho je zřejmé, že ke zrušení nyní napadeného opatření obecné povahy nedošlo, a to tedy může být přezkoumáno zdejším soudem. Z rekapitulace rozsudku však také plyne, že k nyní napadenému opatření obecné povahy (změně č. 4 územního plánu) se Nejvyšší správní soud meritorně nevyjadřoval. Není tedy pravda, jak tvrdí odpůrce, že nyní posuzovaná změna územního plánu již před soudem obstála.

Odpůrci nelze přisvědčit ani v názoru, že navrhovatelé promeškali lhůtu k podání návrhu dle § 72 odst. 1 s. ř. s. Toto ustanovení je totiž součástí prvního dílu druhé hlavy třetí části s. ř. s., a tedy se vztahuje toliko na řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Zde ovšem nebylo napadeno správní rozhodnutí, ale opatření obecné povahy. Řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je upraveno v díle sedmém téže hlavy a téže části. Lhůta k podání návrhu zde není stanovena žádná. Ostatně Nejvyšší

správní soud opakovaně věcně posuzoval opatření obecné povahy vydaná před několika lety, např. rozsudkem ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Ao 2/2011 - 30, www.nssoud.cz, zdejší soud zrušil opatření obecné povahy (stavební uzávěru) vydané dne 18. 12. 1986.

Navrhovatelům nelze přisvědčit v tvrzení, že územní plán obce z roku 1997 byl vydán na dobu určitou, a tudíž bylo vyloučeno v roce 2011 přijmout jeho změnu. Podstatné je, že v textové ani v mapové části územního plánu z roku 1997 nic takového obsaženo není. Pouze v usnesení zastupitelstva odpůrce o schválení územního plánu je v obecné rovině uvedeno, že „*horizont platnosti*" je rok 2010. Tato formulace, jakkoliv je neobvyklá, nevypovídá nic o tom, že se územní plán vydává na dobu určitou. Jde spíše jen o proklamaci politickou, která vypovídá o tom, kdy je dle zastupitelstva vhodné provést revizi územního plánu a s jakým výhledem („horizontem") je kalkulováno při řešení území obce. Lze také v této souvislosti poukázat na odpůrcem citované ustanovení § 188 odst. 1 stavebního zákona, dle něhož územně plánovací dokumentaci sídelního útvaru nebo zóny, územní plán obce a regulační plán schválené před 1. lednem 2007 lze do 31. prosince 2015 podle tohoto zákona upravit, v rozsahu provedené úpravy projednat a vydat, jinak pozbývají platnosti. *Ex lege* tak dochází k pozbytí platnosti uvedených aktů až ke dni 31. 12. 2015. Není tak správné tvrzení navrhovatelů, že obec územní plán nemá a že již z tohoto důvodu nebylo možno pořizovat a vydávat jeho změnu.

Po vyřešení otázky existence územního plánu a jeho nyní napadené změny č. 4 a) Nejvyšší správní soud posuzoval aktivní legitimaci navrhovatelů. Podle § 101a s. ř. s. je návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Navrhovatelé jsou vlastníky nemovitostí v obci Libkova Voda. Z mapy však vyplývá, že intravilán obce, kde se nacházejí nemovitosti navrhovatelů a), b), c), je od území, na němž má stát bioplynová stanice, vzdálen přibližně jeden kilometr. Ještě dále pak jsou nemovitosti navrhovatelů d), e), které leží v odloučené části obce. Za tohoto stavu tedy bylo třeba zkoumat, zda mohou být navrhovatelé vydaným opatřením obecné povahy zkráceni na svých právech. V tomto ohledu soud vyšel z usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, publ. pod č. 1910/2009 Sb. NSS. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dovodil, že splnění podmínek aktivní procesní legitimace bude dáno, bude-li navrhovatel logicky, konsekventně a myslitelně tvrdit možnost dotčení jeho právní sféry příslušným opatřením obecné povahy. To, zda je dotčení podle povahy věci vůbec myslitelné, závisí na povaze a předmětu, obsahu a způsobu regulace prováděné konkrétním opatřením obecné povahy. Co se týče územních plánů, bude navrhovatelem nepochybně moci být taková osoba, které bude svědčit vlastnické právo k nemovitosti na území regulovaném územním plánem. Může však jít i o osobu, která má vlastnické právo k nemovitosti nacházející se mimo územním plánem dotčené území – to za předpokladu, že bude moci být toto její právo dotčeno aktivitou, kterou připouští napadené opatření obecné povahy. Takovou aktivitou může být např. hluk nebo zápach, kteréžto se mohou šířit i na větší vzdálenost než jen na pozemky sousední s územím, které je regulováno opatřením obecné povahy. Dotčenými vlastníky, jak uvedl Nejvyšší správní soud již v rozhodnutí ze dne 18. 7. 2006, č. j. 1 Ao 1/2006 - 74, publ. pod č. 968/2006, tedy budou i ti, jejichž pozemky by v důsledku plánované změny byly zatěžovány hlukem nad obvyklou míru, spadem či jiným typem znečištění, které má svůj původ v zamýšlené změně.

Rozšířený senát v citovaném rozhodnutí sp. zn. 1 Ao 1/2009 uvedl: „*Bude proto vždy na posouzení konkrétního případu v rámci posuzování přípustnosti návrhu, zda tvrzení navrhovatele o určitém porušení procedury vedoucí k přijetí opatření obecné povahy jsou taková, že a priori vylučují možnost, že by se takové porušení mohlo projevit v jeho právní sféře; platí zde, že v pochybnostech je nutno přiklonit se k přípustnosti soudní ochrany.*“ S ohledem na tvrzení návrhu, že nemovitosti ve vlastnictví navrhovatelů budou pravděpodobně zasaženy hlukem a zápachem, jakož i s ohledem na skutečnost, že z mapy předložené odpůrcem vyplývá, že nemovitosti navrhovatelů jsou ve vztahu k plánované bioplynové stanici na návětrné straně, je třeba mít za to, že navrhovatelé jsou aktivně legitimováni k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Z podaného návrhu totiž *a priori* nevyplývá, že by tomu tak zcela jistě nemohlo být. Další skutečnosti s tím související pak mají být předmětem posouzení důvodnosti návrhu, nikoliv jeho přípustnosti. S ohledem na skutečnost, že někteří z navrhovatelů mají nemovitosti ve společném vlastnictví manželů či ve spoluvlastnictví, je pak třeba upozornit i na rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 11. 2010, č. j. 1 Ao 5/2010 - 169, publ. pod č. 2266/2011 Sb. NSS, ze kterého plyne, že návrh na zrušení opatření obecné povahy či jeho části založený na vlastnictví nemovitosti ve společném jmění manželů je oprávněn podat i pouze jeden z manželů. To platí *mutatis mutandis* i pro podílové spoluvlastnictví.

Pokud jde o změnu č. 4 b) územního plánu, zde došlo k omezení návrhu ze strany navrhovatelů a), b), c) tak, že tato změna napadána není. Navrhovatelé d), e) svůj návrh neomezili, a tedy bylo třeba hodnotit jejich legitimaci vůči této změně. Vzhledem k tomu, že navrhovatelé d), e) nijak netvrdili, že byli změnou č. 4 b) územního plánu dotčeni na svých právech (§ 101a odst. 1 s. ř. s.), soud neshledal, že by jim svědčila aktivní legitimace v této části.

Podle § 101d s. ř. s. platí, že soud při rozhodování posuzuje soulad opatření obecné povahy se zákonem, a to, zda ten, kdo je vydal, postupoval v mezích své působnosti a pravomoci a zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným způsobem. Na základě dikce tohoto ustanovení vymezil Nejvyšší správní soud test pěti kroků – viz rozsudek ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 - 98, publ. pod č. 740/2006 Sb. NSS. V rámci tohoto testu se ostatně pohybuje i argumentace navrhovatele a vyjádření odpůrce.

Prvním posuzovaným krokem je přezkum pravomoci správního orgánu vydat opatření obecné povahy. Pravomoc správního orgánu obecně spočívá zejména v jeho oprávnění vykonávat veřejnou moc. Správní orgán tedy postupuje v mezích své pravomoci, pokud mu na základě zákonného zmocnění náleží oprávnění vydávat opatření obecné povahy, jejichž prostřednictvím autoritativně rozhoduje o právech a povinnostech subjektů, které nejsou v rovnoprávném postavení s tímto orgánem. Je zřejmé, že zastupitelstvu svědčí právo rozhodnout o změně územního plánu a vydat ji formou opatření obecné povahy (§ 6 odst. 5 stavebního zákona). V tomto kroku tedy napadené opatření obecné povahy jistě obstojí.

Druhým krokem je přezkum otázky, zda správní orgán při vydávání opatření obecné povahy nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti. Správní orgán postupuje v mezích své působnosti, jestliže prostřednictvím opatření obecné povahy upravuje okruh

vztahů, ke kterým je zákonem zmocněn (v rámci nichž tedy realizuje svoji pravomoc vydávat opatření obecné povahy). Rozlišovat je dále třeba působnost věcnou (okruh věcných oblastí, v rámci kterých vykonává správní orgán svoji pravomoc), působnost osobní (okruh osob, vůči kterým správní orgán působí), působnost prostorovou (na jakém území vykonává správní orgán svoji pravomoc) a za určitých okolností též působnost časovou (ta přichází do úvahy pouze v situaci, kdy má správní orgán stanovené období, ve kterém může svoji pravomoc vykonávat). Také v tomto ohledu není sporu, že Zastupitelstvo obce Libkova Voda nevybočilo z mezí své působnosti a navrhovatelé ani nic takového nenamítají.

Třetím krokem je přezkum otázky, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným postupem (procesní postup správního orgánu při vydávání opatření obecné povahy). Navrhovatelé zejména namítají, že o pořizování změny územního plánu a o jejím obsahu nebyli jako vlastníci dotčených nemovitostí řádně, v souladu se správním řádem, vyrozuměni. Ze spisu je však zřejmé, že jak oznámení o návrhu zadání změny, tak vyhláška informující o veřejném projednání a nakonec i informace o přijetí opatření obecné povahy, byly vždy vyvěšeny jak na úřední desce obce, tak na úřední desce pořizovatele, přičemž vždy byla uvedena identifikace změny územního plánu i informace o tom, že podklady pro změnu (či změna samotná), jsou dostupné k nahlédnutí na webových stránkách pořizovatele nebo u obecního úřadu. Na oznámeních je vždy úřední záznam o tom, kdy byla oznámení vyvěšena a kdy sňata. Ve spise je kopie internetového výstupu z webových stránek pořizovatele, potvrzující dostupnost návrhu na elektronické úřední desce ve formátu .pdf., textová část změny byla k dispozici ve formátu .doc a je zde i pozvánka k veřejnému projednání návrhu. Na úřední desce byly tyto dokumenty k dispozici od 22. 11. 2010 do 11. 1. 2011. Podobně je ve spise potvrzení o tom, že veřejná vyhláška Městského úřadu v Pelhřimově o veřejném projednání návrhu změny č. 4 územního plánu sídelního útvaru Libkova Voda byla zveřejněna na elektronické úřední desce obce Libkova Voda ve stejném časovém rozpětí jako v případě elektronické úřední desky pořizovatele. Také v oznámení o vydání opatření obecné povahy (vyvěšeném na úředních deskách pořizovatele i odpůrce) je podána informace o přijetí opatření obecné povahy. Dále je zde uvedeno, že opatření obecné povahy je zveřejněno v úplné podobě na internetových stránkách pořizovatele (včetně návodu, jak se k danému dokumentu dobrat) a v tištěné podobě u pořizovatele na městském úřadě a také na obecním úřadě odpůrce. Konečně je třeba uvést, že příslušné usnesení zastupitelstva, jímž byl dán souhlas ke změně územního plánu, bylo přijato na zasedání zastupitelstva obce, které je veřejně přístupné.

Podle § 20 stavebního zákona se písemnosti ve věcech územního plánování doručují veřejnou vyhláškou. Pokud vzhledem k rozsahu písemností není možné nebo účelné vyvěsit na úřední desce a zveřejnit způsobem umožňujícím dálkový přístup celý její obsah, vyvěsí příslušný správní orgán na úřední desce a zveřejní způsobem umožňujícím dálkový přístup pouze oznámení se základními údaji o jejím obsahu s uvedením, kdy a kde je možné do písemností nahlédnout. Ani toto ustanovení ani ustanovení § 172 a § 173 správního řádu, které zde přichází v úvahu pouze tam, kde stavební zákon nemá úpravu vlastní, porušeny nebyly. Údaje uvedené ve vyhláškách byly dostatečně konkrétní, bylo zveřejněno, kdy bude veřejné projednání návrhu včetně poučení o možnosti podání námitek a připomínek a rovněž byla zajištěna dostupnost všech podkladů (či samotná

změna). Ke shodnému právnímu závěru zdejší soud došel již ve svém rozhodnutí ze dne 19. 1. 2011, č. j. 3 Ao 7/2010 - 73, www.nssoud.cz.

Čtvrtým krokem (prvním, který je materiální povahy) je přezkum obsahu opatření obecné povahy z hlediska rozporu opatření obecné povahy (nebo jeho části) se zákonem. V rámci tohoto kroku soud také zjišťuje, zda správní orgán při vydávání opatření obecné povahy nezneužil zákonem svěřenou pravomoc či působnost.

Při posuzování tohoto kroku je zcela irelevantní tvrzení navrhovatelů, že v případě výstavby bioplynové stanice bude obci předán ze strany investora jednorázový peněžní dar a poté během fungování stanice bude obci hrazen příspěvek periodický. Takové počínání není v rozporu s právem. Z dopisu, který byl navrhovateli založen do spisu, jednoznačně plyne, že dar bude věnován obci jako takové, nikoliv konkrétním zastupitelům. Má tedy jít o jakousi kompenzaci za případný diskomfort spojený s provozem stanice. Jejím případným vyplacením nedojde k porušení žádného právního předpisu.

Řada dalších námitek navrhovatelů, které upozorňují na nesoulad s hmotným právem, pak míří konkrétně ke stavbě bioplynové stanice, tedy umístění stavby a jejímu provozu (viz zejm. text návrhu, kde se slovní spojení „umístění stavby“ několikrát vyskytuje). Umístění stavby (ani její technické parametry, výkon a provoz) se ovšem neřeší v procesu územního plánování (viz též odůvodnění testu proporcionality níže). Odůvodnění přijaté změny územního plánu (tj. textová část) se zabývá koncepcí využití dotčeného území jen ve velmi obecné míře [např. z hlediska záboru zemědělského půdního fondu, který je kompenzován změnou č. 4 b)] a pouze velmi stručně (věta na str. 11 textové části) předpokládá budoucí možné umístění bioplynové stanice; žádným způsobem se však nezabývá jejími konkrétními rozměry, kapacitou apod. Na předmětné území tedy v budoucnu bude možno umístit i jinou stavbu průmyslové výroby než bioplynovou stanici (k jejíž realizaci nemusí z mnoha důvodů dojít), aniž by muselo dojít ke změně územního plánu. Z tohoto pohledu také posudek J. Charouzka, z něhož plyne, že záměr postavit bioplynovou stanici na daném území je záměrem podlimitním z hlediska posuzování vlivů na životní prostředí, bude mnohem spíše využitelný v rámci územního řízení.

Soud vážil také námitky navrhovatelů, že předmětná změna umožní zastavět nezastavitelný pozemek. Vzhledem k tomu, že obec má územní plán, jak bylo zdůvodněno shora, nejde o nezastavitelný pozemek ve smyslu § 2 odst. 1 písm. e) stavebního zákona. Tím, že předmětná změna územního plánu vymezuje toto území jako plochu výroby, se předmětná plocha stala zastavitelnou dle § 2 odst. 1 písm. j) stavebního zákona. Na takto vymezené území lze umísťovat stavby. Umístění plochy výroby se ostatně jeví jako rozumné právě s ohledem na to, že intravilán obce je značně vzdálen, takže případná průmyslová výroba nebude tolik zatěžovat obyvatele obce, jako by tomu bylo, kdyby plocha výroby navazovala bezprostředně na obydlené území.

Za závěrečný krok algoritmu (testu) považuje zdejší soud přezkum obsahu napadeného opatření obecné povahy z hlediska jeho proporcionality. Proporcionalitu soud vnímá dvěma způsoby – v jejím užším a širším smyslu. Proporcionalitou v širším smyslu soud chápe obecnou přiměřenost právní regulace. Mezi základní atributy právního státu

patří přiměřenost práva a z tohoto důvodu je úkolem mimo jiné právě i soudní moci přispívat svojí rozhodovací činností k rozumnému uspořádání společenských vztahů. Soud se proto v rámci přezkumu souladu opatření obecné povahy se zákonem věnuje též otázkám, zda napadené opatření obecné povahy vůbec umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (kritérium vhodnosti), zda opatření obecné povahy a sledovaný cíl spolu logicky souvisí a zda cíle nelze lépe dosáhnout jiným legislativním prostředkem (kritérium potřebnosti), zda opatření obecné povahy omezuje své adresáty co nejméně (kritérium minimalizace zásahů); v neposlední řadě soud také zkoumá, zda je následek napadeného opatření obecné povahy úměrný sledovanému cíli (kritérium proporcionality v užším slova smyslu).

V několika svých rozhodnutích Nejvyšší správní soud vymezil doktrínu minimalizace zásahů do územních plánů, pokud jde o poslední krok načrtnutého algoritmu (test proporcionality). Již z rozsudku ze dne 18. 7. 2006, č. j. 1 Ao 1/2006 - 74, publikovaného pod č. 968/2006 Sb. NSS, plyne, že ochranu zemědělského půdního fondu, stejně jako ochranu jiných složek životního prostředí, nelze absolutizovat. Jednotlivé složky ochrany spolu musí být ve vzájemné rovnováze, stejně jako musí být hledána rovnováha mezi ochranou životního prostředí a jinými společenskými zájmy. Hledat a nalézat tuto rovnováhu při funkčním využití a zachování území je, po vyslechnutí dotčené veřejnosti, úkolem orgánů činných na úseku územního plánování a územního řízení. Do takto získané rovnováhy, tedy rozumného řešení získaného zákonným postupem, nepřísluší ovšem Nejvyššímu správnímu soudu, jakožto orgánu moci soudní, věcně zasahovat. Obdobné uvedl Nejvyšší správní soud i ve svém rozsudku ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007 - 73, publikovaném pod č. 1462/2008 Sb. NSS. Zde je rozvinuta zásada zdrženlivosti při posuzování územního plánu soudem. Soud uvedl, že vlastník určitého pozemku nemůže bez dalšího bránit tomu, aby sousední pozemek či jiné pozemky v obci byly využity jiným způsobem než doposud. Volba konkrétní podoby využití určitého území nebude výsledkem ničeho jiného, než určité politické procedury v podobě schvalování územního plánu, v níž je vůle politické jednotky, která o něm rozhoduje, tedy ve své podstatě obce rozhodující svými orgány, omezena, a to nikoli nevýznamně, požadavkem nevybočení z určitých věcných (urbanistických, ekologických, ekonomických a dalších) mantinelů daných zákonnými pravidly územního plánování. Uvnitř těchto mantinelů však zůstává vcelku široký prostor pro autonomní rozhodování příslušné politické jednotky. Jinak řečeno – není úkolem soudu stanovovat, jakým způsobem má být určité území využito; jeho úkolem je sledovat, zda příslušná politická jednotka (obec) se při tvorbě územního plánu pohybovala ve shora popsaných mantinelech. Bylo-li tomu tak, je každá varianta využití území, která se takto „vejde“ do mantinelů územního plánování, akceptovatelná a soud není oprávněn politické jednotce vnucovat variantu jinou. Soud brání jednotlivce (a tím zprostředkovaně i celé politické společenství) před excesy v územním plánování a nedodržením zákonných mantinelů, avšak není jeho úkolem sám územní plány dotvářet.

Zdrženlivost stran pátého kroku nastíněného testu vyplývá konečně i z již citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, publ. pod č. 1910/2009 Sb. NSS. Dle tohoto usnesení je podmínkou zákonnosti územního plánu, kterou soud vždy zkoumá v řízení podle § 101a a násl. s. ř. s., že veškerá omezení vlastnických a jiných věcných práv z něho vyplývající mají ústavně legitimní a o zákonné cíle opřené důvody a jsou činěna jen v nezbytně nutné míře a

nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle (zásada subsidiarity a minimalizace zásahu). Za předpokladu dodržení zásady subsidiarity a minimalizace zásahu může opatřením obecné povahy (v posuzovaném případě územním plánem) dojít k omezením vlastníka nebo jiného nositele věcných práv k pozemkům či stavbám v území regulovaném tímto plánem, nepřesáhnou-li spravedlivou míru; taková omezení nevyžadují souhlasu dotyčného vlastníka a ten je povinen strpět je bez náhrady. Shledá-li soud v přezkoumávaném opatření obecné povahy dodržení těchto zásad, není důvodem k jeho zrušení ani to, že omezení vlastníka nebo jiného nositele věcných práv přesáhlo spravedlivou míru.

Pokud tedy navrhovatelé uvádějí, že politická vůle naprosté většiny obyvatel obce je jiná, než je vůle zastupitelstva, nemohl by z tohoto důvodu soud přikročit ke zrušení napadené změny územního plánu. Jde o otázku politickou, kterou soudu posuzovat nepřísluší. V tomto ohledu je třeba upozornit na jiné cesty, jimiž mohou místní obyvatelé dosáhnout požadované změny. V prvé řadě to je volba takových zastupitelů, kteří budou postupovat proti stavbě stanice. V druhé řadě lze užít i institutu místního referenda. Ústavní soud svým nálezem ze dne 13. 3. 2007, sp. zn. I. ÚS 101/05, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 44, nález 48, vyšel z toho, že schvalování územně plánovací dokumentace je v podstatě rozhodováním zastupitelstva obce v samostatné působnosti o záležitostech spojených s působností přenesenou. Pokud je územní plán ve stádiu návrhu, nebrání konání místního referenda žádné zákonné ustanovení.

Při posuzování testu proporcionality je třeba upozornit na to, že schválená změna územního plánu stavbu bioplynové stanice na předmětné území neumísťuje, jak uvádějí na několika místech navrhovatelé. Změna č. 4 a) se dotýká části pozemků p. č. 774/1 a p. č. 774/6 v k. ú. Libkova voda dosud v územním plánu vedených jako pole a louky. Nově bude plocha o výměře 3,5 ha vedena jako plocha výroby. Územní plánování je nástrojem obecným. Jeho zásadním cílem je udržitelný rozvoj území, kterým je vyvážený vztah územních podmínek tří specifických oblastí – příznivé životní prostředí, hospodářský rozvoj a soudržnost společenství obyvatel území (blíže viz Doležal, J., Mareček, J., Sedláčková, J., Sklenář., T., Tunka, M., Vobrátilová, Z. Nový stavební zákon v teorii a praxi a předpisy související s poznámkami. Praha: Linde, 2006, s. 72). V tomto ohledu tedy konkrétní napadená změna předmětnou plochu nově vede jako plochu výroby; tím je v nejobecnější rovině vyjádřen záměr s předmětným územím. Umístění bioplynové stanice je záměrem výrazně konkrétnějším. Prosazení tohoto záměru se však bezprostředně neděje v procesu územního plánování, nýbrž v územním řízení, resp. stavebním řízení. Zamýšlená stavba bioplynové stanice tedy byla sice důvodem změny územního plánu, avšak konkrétní podmínky umístění stavby do území a realizace této stavby tato změna neřeší. Navrhovatelé tedy uplatňují řadu svých námitek předčasně, ještě ve fázi, kdy o umístění stavby rozhodnuto nebylo (jakkoliv během ústního jednání navrhovatelé uvedli, že proces územního řízení je v běhu). Nelze tak vážit v tomto rozsudku námitky navrhovatelů, které svou povahou směřují proti konkrétní realizaci a z ní vyplývajícím konkrétním dopadům na navrhovatele. Samotná skutečnost, že území, které je vzdáleno od nejbližších navrhovatelů jeden kilometr, bude napříště vedeno jako plocha výroby (a jen o tomto bylo v napadeném opatření obecné povahy, resp. jeho části rozhodnuto), nemůže navrhovatele zasáhnout tak, jak uvádějí. Nelze tak posuzovat změnu dopravní situace v obci; ostatně, jak vyplynulo z dokumentů předložených samotnými

navrhovateli, dopravní napojení zamýšleného projektu má být předmětem dalšího posouzení ze strany zastupitelstva obce. Těžko také v tomto stádiu posuzovat limity ochrany ovzduší a případný pokles cen nemovitostí. Ten navíc nebyl ze strany navrhovatelů nikterak prokázán, byť zde lze připustit, že samotný záměr využití území určitým způsobem se může na ceně okolních nemovitostí projevit. Jak již ale uvedl zdejší soud v rozsudku ze dne 12. 9. 2008, č. j. 2 As 49/2007 - 191, www.nssoud.cz, nikdo nemá veřejné subjektivní právo na to, aby poměry území, v němž se nachází jeho majetek, byly navždy konzervovány a nemohly se změnit.

Konečně při posuzování otázky proporcionality soud přihlédl i k tomu, že navrhovatelé nevyvinuli v procesu přijímání opatření obecné povahy vůbec žádnou aktivitu. Zdejší soud v rozhodnutí svého rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010 - 116, publ. pod č. 2215/2011 Sb. NSS, uvedl, že procesní pasivita navrhovatele ve fázích správního řízení předcházejícího přijetí opatření obecné povahy může být způsobena faktory subjektivními i objektivními. Její význam pro úspěšnost žaloby posoudí soud (§ 101a a násl. s. ř. s.) s přihlédnutím ke všem individuálním okolnostem případu, a to při zkoumání procesního postupu správního orgánu, při hodnocení případného rozporu opatření obecné povahy s právními předpisy, jakož i při hodnocení přiměřenosti zásahu do práv a povinností navrhovatele. Přitom je povinen vzít v úvahu práva a povinnosti těch, jimž by zrušení opatření obecné povahy podle návrhu způsobilo újmu na jejich vlastních právech. V daném případě ovšem nebylo zjištěno žádné procesní pochybení odpůrce, v jehož důsledku by se místní občané nemohli seznámit s návrhem na změnu územního plánu. Odpůrce nebyl povinen informovat o svých krocích více, než mu zákon ukládá. Pokud zastupitelé nekomunikovali s občany stran této otázky, jde opět jen o problém politický, nikoliv právní.

S ohledem na skutečnosti výše uvedené tedy Nejvyšší správní soud naznal, že návrh na zrušení opatření obecné povahy [změny č. 4 a) územního plánu specifikovaného shora] není důvodný a nezbylo mu proto, než jej rozsudkem zamítnout (§ 101d odst. 2 věta druhá s. ř. s.). Vedle toho však bylo třeba přihlédnout k tomu, že navrhovatelé d) a e) nebyli přítomni jednání u soudu dne 26. 5. 2011, na němž navrhovatelé a), b), c) výslovně omezili svůj návrh na změnu č. 4 a). Ve vztahu ke změně č. 4 b) ovšem navrhovatelům d), e) nesvědčí aktivní legitimace dle § 101a odst. 1 s. ř. s. (viz úvahy shora). Proto zdejší soud ve vztahu k těmto navrhovatelům část jejich návrhu odmítnul dle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, jak plyne v tomto typu řízení *ex lege* bez ohledu na výsledek (§ 101d odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. června 2011

JUDr. Miluše Došková

předsedkyně senátu